

Paisatge interior

El paisatges existents en els nostres entorns, la majoria, són construccions històriques dels humans. Hi ha algunes excepcions, els paisatges més naturals.

En essència, un paisatge és la superposició de les característiques ambientals: meteorologia, topografia, geologia, botànica, zoologia? i la transformació que els humans hem fet al llarg del temps d'aquell espai o entorn: construint habitatges, camins, corriols, carreteres, camps de conreu? Hi ha tota una ciència del paisatge que permet classificar-los de manera molt objectiva en funció dels seus components. Els objectes descrits són els paisatges exteriors que per força condicionen els humans que hi viuen.

Hi ha també els paisatges interiors. Són els que construïm subjectivament a partir de la percepció, primer, dels paisatges viscuts directament en el nostre entorn i, segon, dels paisatges construïts a partir de les percepcions d'altres entorns i de la cultura. Per exemple, si parles amb un bagenc, tal vegada, el paisatge extern que té més interioritzat és el mosaic agroforestal. És el seu paisatge per excel·lència. L'entorn d'origen condiciona aquest paisatge interior. Només de pensar-hi, se'ns presenten totes les característiques ambientals que el conformen. Altres exemples potser més entenedors: quin és el paisatge interior dels lapons o samis? Un paisatge carregat de neu, sense vegetació a l'estació freda i encatifat de prats alpins sense arbres a l'estació més càlida. O, quin és el paisatge interior d'un beduí?: sorra, dunes, desert, palmeres, oasis i massissos muntanyosos eixuts. En realitat, aquests paisatges descrits són simplificacions.

Cadascú de nosaltres, al llarg de la nostra vida, hem estat *construïts* pels paisatges que ens han

envoltat, emocionat i commogut. Els paisatges exteriors i la cultura viscuda passada pel sedàs de les emocions, pensaments i accions ens ha fet com som. Cada ésser humà haurà interpretat de manera diferent els seus paisatges exteriors. No tots els samis tindran el mateix paisatge interior. Potser el punt de partida serà el mateix, però, un cop s'ha viscut, aquest es transformarà, canviarà en funció del moment i el pòsit cultural paisatgístic rebut.

El paisatge no és només una percepció material és, sobretot, una percepció espiritual. Els paisatges per on hem crescut ens fan entendre el món de diferent manera. I condicionen molt la manera de comportar-nos individualment i com a grups. No és el mateix viure sempre en un entorn urbà o en un entorn rural. Ens fa diferents. Us imagineu com seriem si haguéssim crescut envoltats de paisatges canviants, desordenats i destruïts o simplement deslligats de la natura?